

Bu Vatan Toprağın Kara Bağrında Sıradağlar Gibi Duranlarıdır

Eser ÇAPADAĞ

Vatani toprak parçasından ayıran, onu bir coğrafya bölgesi olmaktan çıkararak, ödenmiş olan bedeldir. Tıpkı Çanakkale savaşında muvazzaf bir zabıtın, orduya lastik almak için Karaköy'deki tüccara kendi yaptığı sahte paranın (Sonradan borcun tamamı devlet tarafından tüccara ödemiş, bu sembolik para da alınmıştır) üzerinde yazılan "Bedeli Çanakkale'de kanla ödenmiştir" yazılı parada da ifade edildiği gibi...

Nene Hatun'un "**Türk çocuğu ana-sız büyür, ama vatansız büyümez**" diyerek, kundaktaki bebeğini emanet edip, tabyalara koştuğu mücadele ruhu gibi...

Milli mücadele yıllarında olduğu gibi, bugün de Vatan sağ olsun! diyerek acısını, gözyaşlarını içine akıtan analar, babalar var. Ordu millet

olmanın, iman ve vatan sevgisinin tezahürü olan bu coşkun tavır, her türlü taktirin üzerindedir.

Bu destan gibi hikâyelerden bir tanesi ile bir şehit babasının gerçek ama acı bir hikâyesi¹ ile devam edelim:

"Salona eli bağlı üç kişi getirildi, sanık sırasına oturtuldular.

Mahkeme Başkanı Saruhan Mebusu Mustafa Necati, sanıklardan en yaşlısına, ihtiyar köylüye sordu.

– Baba Adın ne?

Dinleyicilerde bir ferahlama görüldü.

Demek bu ihtiyarın suçu ötekilerden daha hafifti. Bu yüzden ilk yarılanıyordu.

İhtiyar ayağa kalktı.

- Hüsnü
- Baba adı?
- Ramazan
- Nerelisin?
- İnebolu'nun Çatal Bucağı'ndan.
- Baba, sen askerden kaçan oğlunu evinde saklamış, bir asker kaçağına yataklık etmişsin!
- Tövbe de Reis Bey!
- Ben tövbe dedim, sen ne dersin?

İhtiyar köylü başkanın üstelemesinden sıkılmıştı. Elini koynuna sokup yıpranmış, buruşuk iki tomar kâğıt çıkardı kürsüye doğru salladı:

– Reis Bey, Reis Bey!..

Şu kafa kağıtlarının içini okusan bana dediğinden utanırsın!..

1 Bu hikaye, Müderrisoğlu, A. (2018) Sakarya, Ankara: Bilgi Yayınevi, künyeli eserden alınmıştır.

- Neden?
- Bu kağıtlar Balkan Harbin'de ve Çanakkale'de şehit düşen oğullarımın nüfus kağıtlarıdır.

İki arslanını millet için şehit veren baba, üçüncü oğlunu bu ölüm dirim savaşında bir kahpe gibi gizlemez Reis Bey!

Salonda çıt yoktu. Mahkeme üyeleri birbirlerinin yüzüne baktılar.

Şaşkındılar. İhtiyar birden yamalı mintanını yırttı. Çıplak, ak kıllı göğsü dışarı fırladı.

- Hele gel Reis Bey, yakın gel de şu kalbura dönmüş göğsüme bak!

Bu gördüğün yaraları Makedonya'da Bulgar çeteleri ile döğüşürken aldım.

Sekiz yıl askerliğim var benim. Kurşun yarasına yara demem.

Şehit arslanlarımın yarasıdır bağrımı delen.

Benim oğlum askerden kaçsa bile ben saklamam. Bunu böyle bil!

Mustafa Necati Bey sıkıntısını gizlemeyerek sordu:

- Peki baba. Oğlunu en son ne zaman, nerede gördün?
- En son ilk kar düştüğünde gördüm. Aha şurada, Kastamonu Askerlik Şubesinin önünde. Ankara'ya selametlerken...
- Sonra hiç haber almadın mı?"

İhtiyar duraladı.

Bu soruyu beklemediği belliydi. Kuşkuyla gözlerle dinleyicilerden yana baktı.

Orada birilerinden, birilerinin bir şeyler söylemesinden korkuyordu sanki.

Kararsızdı.

Bir süre sağına soluna baktı.

Sonra tükenmiş bir sesle başkana döndü:

- Diyecem diyecem, emme o itin ipini de ben çekecem!

Başkan güngörmüş geçirmiş bir tavırla sordu:

- Anlat bakalım baba !
- Askerin bazısı Halifecilere kandırılmış, başıbozuk olmuş dediler.

Askerden kaçanları ortalıkta görmüyorduk, emme kulağımıza geliyordu.

Kaçaklar yakalanırım korkusuna evine ocağına gelmezmiş.

Kimi dağa çıkıp eşkıyalık edermiş. Kimi de bir kıyıya siner mektup yazıp evden para istermiş.

Bir ay önce bana da bir mektup geldi. Muhtar getirdi.

Hah dedim, oğlan askerden kaçtı para ister.

Benim okumam yazmam yok.

Utancımdayan kimseye okutamadım.

Muhtar her önüne gelene demiş bana mektup geldiğini.

Ele güne bakamaz oldum.

Dünyaya kahrettim eve kapandım.

İhtiyar eğildi, bağlı elleriyle yün çorabının arasından katlanmış bir kâğıt çıkardı.

- Aha mektup bu!.. Alın okuyun. Nerdeyim diyorsa gidin yakalayın. Asarken de ipini bana çektinir!

Mahkeme başkanı Mustafa Necati kâğıdı açtı, okudu.

Birden yerinden fırladı, ağlayarak kürsüden indi. İhtiyarın önüne geldi.

Boğuk sesiyle çıkırdı:

- Baba bizi bağışla. Küçük oğlun da İnönü'de şehit düşmüş. Sana gelen mektup askerlik şubesinin şehitlik ilmühaberiymiş.

İhtiyar elini öpmek isteyen Mustafa Necati Beyi durdurdu:

- VATAN SAĞ OLSUN!.. SİZ ASLANLARIM SAĞ OLUN!..

İhtiyar sessizce ağlamaya başladı.

Çıplak ak kıllı göğsü körük gibi inip kalkıyor, kırıksık yanaklarından süzülen gözyaşları sakallarının içinde kayboluyordu.

Vatan hainliği suçlamasından kurtulduğuna mı ağlıyordu, yoksa son oğlunu da yitirdiğine mi?

Kimse anlayamadı sessizlik çökmüştü koca salona..."

Bu vesileyle bu Cennet Vatani bize bırakanlara

Selam olsun.! Rahmet olsun...

Bu topraklar için bir gül bahçesine düşer gibi; toprağın kara bağına düşen Yusuf yüzlü yiğitlere, kanını sebil eden gazilere, onları doğuran analara ve onları bir tohum gibi toprağa eken babalara selam olsun...